

JULIE JOHNSON

THE
SEA
SPINNER

VEROVERD
DOOR DE ZEE

Vertaling De Vertaalzusjes

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Julie Johnson
Oorspronkelijke titel: *The Sea Spinner*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland
Vertaling: De Vertaalzusjes
Omslagontwerp: Alison Cnockaert
Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagillustratie: © Tom Roberts / Kowal Stannus Agency
Kaartontwerp: Julie Johnson en Alison Cnockaert
Illustratie p. 2: Four elements © mountain beetle / Shutterstock
Auteursfoto: Julie Johnson
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2065 5
ISBN 978 94 027 7769 7 (e-book)
NUR 334
Eerste druk juli 2026

Originele uitgave verschenen bij ACE, een imprint van Penguin Random House LLC, 1745 Broadway, New York, NY 10019.

Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and Marianne Schönbach Literary Agency.

The moral rights of the author have been asserted.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

PROLOOG

LICHTBRENGER

Een Caelderaans strijdlid

*De vlammen van de Vuurnacht wapperden als een banier
Gelach schalde over straat, een avond vol vertier
Tot de hemel rood kleurde, diep in de nacht
Toen de bescherming verdween, greep de vijand de macht*

*Rover-zwaarden, ijsreuzen en meer
Geen ziel werd gespaard en zag het ochtendlicht weer
Pijlen misten doel, een hopeloze rotzooi
Aan ons lot overgeleverd, gelijk een gedoemde prooi*

*Maar toen kwam zij, voldoende aan haar plicht
Wever van de wind, brenger van het licht
Rhya de machtige, Rhya zou het klaren
Met een orkaan in haar ogen en de wind in haar haren*

*Het kwaad werd geveld door de kracht van de storm
De bliksem sloeg in, een nieuwe dag kreeg vorm
Opdat niemand vergeet naarmate de tijd verstrijkt
Dat ons Caeldera met een ware kampioen is verrijkt*

HOOFDSTUK 1

De metalen deurknop verzengt mijn handpalm: een onheilspellende voorbode.

Een voorbode die ik negeer.

Ik loop de troonzaal binnen en krimp bijna ineen. Het is er bloedheet en de hitte komt hard aan na de kilte van de gang. Het merkteken op mijn borst vormt een pijnlijk koud contrast met de hitte en ontwaakt als reactie op de maegie die nog in de lucht sluimert. Ze is stroperig dik, een bloedrood waas dat de hele ruimte beslaat.

De deuren vallen met een resolute klik achter me dicht. Bij het horen van dat geluid zou ik het liefst direct rechtsomkeert maken. Ik wil hier niet zijn. Stiekem zijn er talloze plekken waar ik nu liever zou zijn, gezien de vurige ontvangst die me ongetwijfeld te wachten staat. In gedachten hoor ik echter Mabons lage stem weer, terwijl hij me smeekt om het toch te proberen.

Wellicht kun je deze keer wél tot hem doordringen.

Als iemand die man tot inkeer kan brengen, ben jij het wel.

Alsjeblieft, Rhya. Je weet dat ik je dit niet zomaar aandoe. Je weet dat ik dit niet aan je zou vragen tenzij...

Ik haal diep adem. Het kost me moeite om mijn longen te vullen en ik proef de onmiskenbare smaak van elementmaegie op mijn tong. Ik word omringd door vlammen en as. Ik dreig door mijn benen te zakken terwijl ik over een stenen trappetje naar de glanzende vloer loop.

Deze uitgehouwen ruimte ligt diep onder de aarde verborgen en wist te ontsnappen aan de woede van de ijsreuzen die twee maanden geleden Caeldera verwoestten. Hoewel de rest van de stad in een onherkenbare ruïne vol glas en puin is veranderd – de daken zijn ingestort door de enorme rotsblokken die zijn neergeregend, etalages zijn met bijlen kapotgeslagen, zuilen zijn tot stof vergaan – ziet de troonzaal er nog net zo uit als in mijn herinneringen. Donkere stenen gemaakt van pure gestolde lava, doorweeft met rode aderen. De vuurkorven voor de enorme zuilen die het

plafond ver boven ons ondersteunen. Aan weerszijden van de ruimte zijn de geulen gevuld met vuur, helemaal tot de achterste muur.

Het enige wat ontbreekt zijn de mensen.

Tijdens de Vuurnacht stonden de toeschouwers hierbinnen, schouder aan schouder, turend voor het beste uitzicht op de ceremonie waarbij de beschermingsmechanieken werden opgeladen. Nu is het hier leger dan in de ooit zo drukke winkels aan de hoofdstraat. Mijn voetstappen weergalmen als een donderslag bij heldere hemel door de ruimte terwijl ik me een weg baan over het glanzende gangpad dat de ruimte in tweeën verdeelt.

De stoel op het podium, waar koningin Vanora tijdens haar heerschappij nog zat, is leeg. Voor iemand die zo lang en met zoveel spektakel heeft geregeerd is ze een bijzonder doorsnee dood gestorven. Verpletterd in haar vergulde balzaal net als zoveel anderen, om vervolgens samen met haar onderdanen tot as te vergaan op de enorme brandstapel die een week na de strijd buiten de stad was geplaatst.

Als ze het zelf had kunnen aanschouwen zou ze woest zijn geweest dat ze haar laatste sacramenten met het gewone volk moest delen. Geen rouwend trompetgeschal of lovende toespraken. Geen zeldzame bloemen of enorme portretten. Iedereen neigt de afgelopen tijd naar soberheid.

Zonder uitzonderingen. Zelfs niet voor een dode koningin.

Mijn blik valt op de zware metalen troon van de koning, midden op het platform. Ook de troon is leeg. Al had ik hem hier ook niet verwacht. Ik vermoed niet dat de nieuwe heerser van Dyved de afgelopen weken meer dan een paar minuten heeft kunnen zitten... en al helemaal niet op een protserige, ceremoniële stoel.

Ik loop om de verhoging heen naar de achterste muur van de ruimte. Het is hier nog warmer, zo dicht bij de vuurgeulen waarin de vlammen hongerig naar boven reiken, zo dicht bij de bron van de maegie die hier onophoudelijk stroomt. Een deel van de muur steekt ietwat uit en verhult een oude mijnschacht die als lift dienstdoet. Ik leg mijn handpalm tegen de warme stenen, waar in een vreemd patroon inkepingen zijn aangebracht. Het is een symbool, lang geleden door een voorouder gehouwen. Met één klein salvo maegie kan het al geactiveerd worden. Ik zie een vurige gloed tussen mijn vingers door schijnen terwijl ik met vloer en al naar boven zoef.

Ik ben de afgelopen maanden iets meer aan het liftenetwerk van Caeldera gewend geraakt, maar het blijft een onprettige sensatie. Mijn claustrofobie steekt keer op keer de kop op wanneer ik door de aarde

wordt opgeslokt. Zelfs nu ik door de mijnschacht opstijg zoekt een deel van me naar een uitweg. Het verlangen naar frisse lucht, naar zonlicht en een blote hemel dreigt met vlijmscherpe klauwen mijn keel open te rijten.

De lift komt zo plotseling tot stilstand dat mijn hele lichaam trilt. Ik stap een halfopen ruimte binnen met uitzicht op de troonzaal ver onder me en voel dat alle haren op mijn lichaam overeind gaan staan. Deze plek is met een oerkracht gevuld. Hier borrelt de betovering uit het hart van Anwyvn naar boven. De tranen prikken in mijn ogen als onbedwingbare reactie op de dikke wolk maegie.

De gewelfde muren en het lage plafond om me heen zijn met talloze symbolen bezaaid. Ze gloeien, alsof ze van binnenuit door pure energie worden verlicht. De bron van die energie zit gehurkt in het midden van de ruimte met zijn handen plat op de gestolde lava terwijl hij het ene na het andere salvo afvuurt.

‘Pendevuur,’ zeg ik zacht.

Hij kijkt niet op.

‘Pendevuur,’ zeg ik nog eens, luider deze keer. Ik zie zijn hoofd even bewegen, maar hij kijkt me nog steeds niet aan. Sterker nog, hij lijkt zich met hernieuwde energie op zijn taak te storten en drukt zijn handen nog steviger tegen de rooddooraderde stenen. Elke knokkel op zijn sterke, gebruide handen is wit door een gebrekkige bloedsomloop. De vlammen glippen tussen zijn vingers door en banen zich een weg over zijn armen en langs zijn ontblote borstkas, waar zijn huid door een duister symbool van kringen en spiralen is ontsierd.

Het Vuurrelict.

Het is nu nog even betoverend als de eerste keer dat ik het zag. Het verspreidt zich in een driehoekig patroon over zijn rechterborstspier. Mijn ontzag gaat op dit moment echter gepaard met schok wanneer ik zie dat Penn steeds meer van zichzelf aan de beschermingsmechanieken geeft die zijn stad moeten beschermen. Een aantal seconden lang sta ik als verlamd toe te kijken, terwijl ik niet veel meer zie dan de hongerige vlammen die zich over zijn huid verspreiden.

Hoeveel kan hij nog geven voordat hij opbrandt? Hoeveel druk kan hij nog op zichzelf uitoefenen voordat er permanente schade ontstaat?

Ik snap wel waarom Mabon me is komen halen. Ik snap wel dat het Vuurgilde zich zo’n zorgen over hun leider maakt. Het vorige Vuurrelict, koning Vorath, is hier in deze ruimte overleden terwijl hij precies hetzelfde deed als wat Penn nu doet. Hij probeerde zich te veel energie toe te eigenen, vroeg te veel van zichzelf. En dat werd hem fataal.

Hoe kwaad Penns houding me de laatste tijd ook maakt, ik kan niet zomaar toekijken hoe hij zichzelf met zijn obsessieve missie om Caeldera te beschermen van kant maakt.

Of mijn pogingen zullen slagen is nog maar de vraag. Ik klem mijn kaken op elkaar en denk terug aan de laatste keer dat ik op deze drempel stond. Dat was twee weken geleden, nadat Jac maar bleef zeuren dat ik met hem mee moest gaan. Penn had me die dag heel duidelijk gemaakt hoe hij hierover dacht. Onmiskenbaar duidelijk, aangezien hij zo hard brulde dat we ons met onze eigen godvergeten zaken moesten bemoeien dat de restanten van zijn bastion loskwamen van de muren en op ons neerdaalden.

Lang leve koning Pendevuur, de koppige.

Ik onderdruk de irritatie die een bittere nasmaak in mijn mond achterlaat en zet nog een weifelende stap. 'Pendevuur. Kijk me aan.'

Penn is echter onbereikbaar. Hij gaat volledig op in zijn taak en laat al zijn energie in de beschermingsmechanieken stromen. Met pijn in mijn hart kijk ik toe hoe hij zichzelf helemaal leeg laat lopen. Er prijkt een woeste blik op zijn gezicht: een combinatie van vastberadenheid en een gepijnigde wanhoop. Zijn gezicht is al even wit als een vel perkament. Een lange kastanjebruine krul valt over zijn voorhoofd en verspert het zicht op zijn ogen, maar ik hoef ze niet te zien om te weten dat ze met maegie oplichten en dat zijn irissen als hete kolen branden.

Ik haal diep adem om rustig te worden, maar dat heeft het tegenovergestelde effect. De lucht raast als een bedwelmende provocatie door me heen. Penns maegie heeft meer invloed op me dan ik zou willen toegeven. Het Relict op mijn borst tintelt eindeloos, wakker en alert, klaar voor een spelletje. Ik negeer het. Luchtmaegie aan dit scenario toevoegen zal hetzelfde effect hebben als een plens alcohol op open vuur.

Een explosie.

Een vers salvo maegie snelt door de ruimte. Ik zie de energie door zijn lichaam razen. De spieren in zijn ontblote rug spannen zich aan en die in zijn armen bollen op terwijl zijn krachten in de stenen opgaan. De beschermende symbolen om ons heen stralen al even fel als het licht van de sterren. Ik zak door mijn benen wanneer de energiegolf me overspoelt, de lucht uit mijn longen slaat en me naar de grond werkt. Met een doffe klap val ik ter aarde.

Ik knipper met mijn ogen om de pijn te onderdrukken en probeer me weer op Penn te concentreren. De paniek snelt door mijn lichaam. Het vuur dat over zijn armen snelt en zich om zijn borst wikkelt is nog verder

opgelaaid. Zijn hele lichaam is in een dikke mantel van vlammen gehuld. Hij hurkt daar, in een verzengende vuurbol, en lijkt voor mijn ogen op te branden. Door de withete vlammen zie ik bloed uit zijn puntoren stromen. Het gutst over zijn brede keel voordat het in het kuiltje bij zijn sleutelbeenderen samenkomt.

‘Penn!’ schreeuw ik, een hese smeekbede. ‘Pende vuur!’

Deze keer reageert hij helemaal niet op mijn stemgeluid. Hij dobbert stuurloos op de oceaan van zijn eigen maegie.

Ik moet hier een einde aan maken. Nu onmiddellijk. Voordat het te laat is.

Voordat ik hem kwijtraak.

Ik klem mijn kaken op elkaar en kruip centimeter voor centimeter over de grond naar hem toe. Het is alsof ik naar de hete middagzon kruip. Het zweet gutst over mijn ruggengraat, glijdt langs mijn nek. Mijn gezicht wordt onophoudelijk door de hitte verschroeid. Elk spoor van de tranen die eerder nog in mijn ogen stonden is in een mum van tijd verdampt. Mijn ogen zijn zo droog als woestijnzand. Elke keer dat ik met mijn ogen knipper, is het alsof ik er met schuurpapier overheen wrijf. Mijn wimpers voelen als brandhout dat elk moment vlam kan vatten.

Ik vraag me af bij welke temperatuur mijn tuniek in brand zal vliegen terwijl ik mezelf over de gloeiend hete vloer sleep. De gestolde lava voelt zo heet onder mijn vingertoppen dat ik bang ben dat hij weer smelt, net als een millennium geleden toen de vulkaan voor het laatst uitbarstte. Ik probeer me over de pijn heen te zetten en dwing mezelf om door te blijven gaan. Ik wil de afstand tussen ons overbruggen, hoe ondraaglijk dat ook is.

Mijn voortgang wordt niet alleen door fysieke pijn belemmerd. Zelfs mijn ziel lijkt te verbranden, gevoed door de Relict-connectie die mij met Penn verbindt. Meestal heeft onze connectie een kalmerend effect op me. Troostend. Het is een onbewust anker in de krochten van mijn geest dat me laat weten waar hij is en – op die zeldzame momenten dat hij hevige emoties ervaart – hoe hij zich voelt. Net als de geur van brandende bladeren die door de herfstwind wordt meegevoerd kan ik hem van grote afstand waarnemen en indien nodig vinden.

Op dit moment voelt onze connectie echter allesbehalve rustgevend. Allesbehalve troostend. Ze is een verzengende stroom pure energie die zich als lava een weg van zijn hart naar het mijne baant. Binnen mijn eigen maegiereserves, in het oog van de wilde storm die in me woedt, voel ik dat de kalmere rivieren van mijn krachten door Penns hitte aan de

kook worden gebracht. Alle koele, beheerste delen in de kern van mijn wezen lijken ineens het risico te lopen om vlam te vatten. Tegen de tijd dat ik hem in het midden van de ruimte weet te bereiken, moet ik ontzettend veel moeite doen om mijn eigen verwoestende vaardigheden te beteugelen.

‘Penn, je moet hier een einde aan maken.’ Ik steek mijn hand naar hem uit, maar trek hem snel weer terug wanneer de pijn als een zweep in mijn vingers snijdt. De blaren staan op mijn handen. ‘Penn, alsjeblieft. Luister nou naar me.’

Het vuur is zo fel, zo heet, dat ik bijna niets meer zie en bijna geen adem meer kan halen. Ik probeer nog drie keer om door de vurige cocoon rondom zijn lichaam heen te breken. Ik maak mezelf wijs dat pijn slechts een gevoel is, dat alle brandwonden die ik oploop snel zullen genezen. Het lukt me echter niet om hem aan te raken voordat ik mijn hand weer moet terugtrekken, gekweld door de pijn van mijn verschroeide huid.

Ik zie meer bloed uit zijn oren gutsen. Het druipt in brede linten over zijn borst. Zijn huid is bleek binnen de vuurbol. Lijkbleek.

Alsjeblieft, zegt een stemmetje diep vanbinnen. Alsjeblieft, Pendevuur. Luister naar me. Hou hiermee op.

Hij gehoorzaamt niet.

Mijn krachten zijn hier al even nutteloos als mijn handen. Uit pure wanhoop reik ik naar binnen, naar onze connectie. Ik pak de onzichtbare draad die mijn hart met het zijne verbindt, die vuur in contact brengt met lucht, en begin aan de eindeloze bol wol te trekken zodat ik zijn ziel in de mijne kan ontwarren.

Ik weet niet zeker of dit zal werken. Pas wanneer ik de vlammen zie dimmen die Penn verorberen word ik ervan overtuigd. Ze beginnen uit te doven terwijl ik een deel van de schade absorbeer die hij bij zichzelf aanricht. Ik bijt mijn lip bijna kapot terwijl mijn zenuwuiteinden verschroeien en het merg in mijn botten knispert van de hitte.

Bij de hemelen, wat moet hij een pijn hebben als wat ik voel slechts een klein deel van zijn krachten beslaat.

Ik hou dit niet veel langer vol zonder ernstige verwondingen op te lopen. Ik heb echter geen keuze. Het bloed gutst nu niet alleen uit zijn oren, maar ook uit zijn ogen. Het stroomt over zijn wangen en druppelt van zijn scherpe kaaklijn. En dus neem ik nog meer van hem over. Ik trek zijn vuur naar me toe, neem het in me op totdat ik denk dat het bloed in mijn aderen zal gaan koken, totdat ik mijn ledematen in aanmaakhout voel

veranderen, totdat elke ademhaling brandt alsof mijn longen met sintels gevuld zijn.

Ik stuur elk beetje hitte en vuur naar de krochten van mijn eigen krachten, waar de wind in me hard genoeg blaast om zijn maegie te doven. Kaarsen in de wind, niet opgewassen tegen mijn storm. De vlammen rondom Penn doven nog wat verder uit. Ik zie ze zwakker en doorzichtig worden terwijl ze zich een weg banen over zijn huid.

Meer.

De hitte is onverdraaglijk. Ik denk dat mijn lichaam zal breken, dat mijn geest door de pure kracht uiteen zal splijten. De wereld om me heen vervaagt en het wordt zwart voor mijn ogen. Ik begin het bewustzijn te verliezen. Net voordat mijn laatste beetje kracht me in de steek laat, slaakt mijn innerlijke stem nog een laatste noodkreet: een gepijnigd, gebroken gebed voor de man die gehurkt naast me zit.

Als je hier sterft, sleur je mij mee de afgrond in.

Hij hoort me. Ik weet niet hoe het kan, maar hij hoort me. De vlammen doven met een zovend geluid dat door de ruimte weerkaatst. De onophoudelijke hitte valt zo snel weg dat ik er even van overtuigd ben dat ik hallucineer. Plotseling krijg ik weer lucht. Het zijn hijgende, wanhopige ademteugen en de lucht is nog steeds gloeiend heet, maar ik haal in elk geval weer adem. Ik staar naar de vulkanische grond van de ruimte waar mijn handen en knieën op rusten. Mijn armen en benen trillen van mijn inspanningen om niet in elkaar te zakken. De mouwen van het simpele uniform dat ik draag om patiënten in de ziekenboeg te behandelen zijn onherstelbaar verschroeid. Mijn huid draagt de geïrriteerde rode kleur van verse brandwonden. Mijn vingers zijn verkoold, de vingerkootjes zwartgeblakerd. Ik staar even naar de schadewoerd voordat mijn armen en benen eindelijk het bijltje erbij neerleggen en ik uitgeput in elkaar stort.

Mijn lichaam raakt nooit de grond. Voordat ik te pletter kan vallen pakken twee sterke armen me vast. In een mum van tijd lig ik tegen een brede borst en staar ik naar het nijldige gezicht van de koning van Dyved.

‘Hoe haalde je het verdomme in je hoofd?’ zegt hij grommend van woede.

‘Wat een aparte manier om me te bedanken voor het redden van je leven,’ snauw ik hees, terwijl ik me van hem af probeer te duwen. Daar krijg ik direct spijt van wanneer een nieuwe pijnscheut door mijn lichaam raast.

‘Bedanken? Ik zou je liever door elkaar rammelen.’ Zijn aanraking is bijzonder zacht en vormt een schrill contrast met zijn woedende woor-

den. Hij houdt me vast alsof ik van glas ben en doet duidelijk zijn best om met zijn grote handen niet nog meer druk op mijn gehavende huid uit te oefenen. ‘Wat je zojuist hebt gedaan was veel te riskant. Het had je fataal kunnen worden.’

‘En als ik dat risico niet had genomen zou je jezelf om het leven hebben gebracht, ondankbare ploert!’

‘Liever ik dan jij.’

‘Dat mag je niet zeggen.’

De maegie gloeit nog na in zijn ogen. Ze turen in de mijne als twee vlammen die eeuwig blijven branden. Ze worden omringd door donkere kringen van uitputting. De laatste druppels bloed stromen nog over zijn wangen en druppelen op zijn borst.

‘Ik weet dat je me probeerde te helpen,’ mompelt hij na een lange stilte. ‘Maar je brengt jezelf onnodig in gevaar.’

‘Dit was niet onnodig, Penn. Je ging helemaal op in de maegie. Het vuur verzwolg je.’

‘Ik had het onder controle.’

‘Zo zag het er anders niet uit. Niet voor mij, niet voor je mannen en niet voor iedereen in het bezit van een paar ogen.’

‘Je overdrijft.’

‘O ja?’ Ik schud mijn hoofd. ‘Ik dacht het niet. Ik denk dat je, of je het nu wilt toegeven of niet een heel gevaarlijk spel speelt. Je gaat zo dicht bij de afgrond staan dat het slechts een kwestie van tijd is voordat je je evenwicht verliest. Je jaagt jezelf nog de dood in, net als koning Vorath.’

‘Zoals ik al zei,’ zegt hij snerend tussen op elkaar geklemde kaken door. ‘Ik had het onder controle. Ik zou stoppen voordat het uit de hand kon lopen.’

‘Daar geloof ik helemaal niets van, aangezien je huid nat is van je eigen bloed.’

Ik probeer me los te wurmen en deze keer laat hij me gaan. Ik kruip naar achteren om afstand tussen ons te creëren. Ik ben nog zwak en kom niet heel ver. Na enkele centimeters moet ik stoppen om op adem te komen. Ik leun met mijn handen tegen de warme stenen zodat ik niet kan omvallen. Het zal nog heel even duren voordat ik weer kan opstaan, maar ik voel nu al dat mijn lichaam begint te genezen. De blaren en verwondingen op mijn lichaam worden vervangen door een gladde, puntgave huid.

Ik werp een blik op Penn. Hij houdt me met een barse blik in de gaten terwijl hij naar mijn snel genezende verwondingen staart. Via onze connectie voel ik meerdere sterke emoties. Schuldgevoel, pijn, dankbaar-

heid, woede, verlangen, zelfhaat. En onder dat alles brandt een verlangen naar vergelding dat de tijd nooit zal kunnen doven. Wellicht kan hij dat gevoel alleen achter zich laten wanneer hij zijn handen om de nek van Efnysien kan wikkelen en zijn luchtpijp kan dichtdrukken tot zijn ziel eindelijk deze wereld verlaat.

‘Ik maak me zorgen over je,’ fluister ik uiteindelijk.

Hij krimpt ineen en kijkt met op elkaar geklemde kaken van me weg. ‘Dat is nergens voor nodig.’

‘Je bent geobsedeerd door de beschermingsmechanieken, Penn. Het is niet gezond dat je hier elke dag komt en jezelf zo uitput.’

‘Ik wil er gewoon zeker van zijn dat de stad veilig is. Na wat er tijdens de Vuurnacht is gebeurd had ik verwacht dat je dat wel zou begrijpen.’

‘Niemand twijfelt aan je intenties. En niemand geeft je de schuld van wat er die avond is voorgevallen.’

Hij snuift verbitterd. ‘O nee?’

‘Nee,’ zeg ik zacht. ‘Niemand. Behalve jijzelf wellicht.’

Zijn blik schiet weer naar de mijne. ‘Wie moet ik anders de schuld geven? Mijn beschermingsmechanieken schoten tekort. Mijn kracht werd geblust. En ik was degene die vrijwel niets kon doen om mijn volk, mijn stad, voor een bloedbad te behoeden.’

‘Zelfs zonder je krachten heb je de stad verdedigd. Je bent de beste krijger van Dyved. Wellicht van de gehele Noordlanden.’

‘En toch kon ik ze niet beschermen.’

‘Je hebt gedaan wat je kon -’

‘En dat was niet genoeg!’ brult hij. Zijn luide stem weerkaatst tegen de muren. ‘Ze hadden meer nodig en ik heb hen in de steek gelaten. Dat gebeurt me niet nog eens. Niet zolang ik leef. Niet zolang de inwoners van deze stad mijn bescherming nodig hebben.’ Hij valt even stil en het valt me op dat hij flink buiten adem is. ‘Niet totdat Efnysien morsdood is en ik zijn botten in de verste uithoeken van de aarde en de zee heb uitgestrooid.’

‘Jouw volk heeft je nodig voor meer dan bescherming alleen, Pende-
vuur. Ze zijn afhankelijk van je krachten, dat is zeker waar, maar ze verlangen ook naar je adviezen. Je leiderschap. Jij bent hun held, hun redder. Hun koning.’

‘Ik ben niet degene over wie de minstrelen op straat lofliederen zingen. Dat ben jij. Rhya de machtige, Rhya de dappere.’

Mijn wangen worden warm. Hij heeft gelijk. Sinds het gevecht is er een onvermoeibare fascinatie voor mij ontstaan. Het verhaal over hoe ik de

ijsreuzen opriep die ons anders met plezier zouden hebben afgeslacht is zo vaak opnieuw verteld – elke keer weer met nieuwe, buitensporige details – dat ik vrees dat ze in de uithoeken van Dyved straks denken dat ik met één enkele ademhaling dertig vijanden heb gedood. Dat ik met mijn ogen bliksemschichten kan afschieten en een heel leger in een oogwenk kan afmaken.

Windwever, fluisteren ze als ik ze op straat passeer. *Lichtbrenger*.

Luchtrelict.

Kampioen van Caelder.

Het zou lachwekkend zijn als het niet zo belachelijk was. Ik ben geen almachtige godin die aanbeden moet worden. Ik schraap mijn keel om de brok van schaamte weg te slikken. ‘De minstrelen overdrijven nu eenmaal graag. Ze hebben mijn rol in de strijd dusdanig overdreven dat die mythische proporties heeft aangenomen.’

Er verschijnt een duistere uitdrukking op zijn gezicht. ‘Niet doen.’

‘Wat bedoel je?’

‘Doe niet alsof je niets voor deze stad hebt gedaan. Cijfer jezelf niet weg om mijn tekortkomingen recht te zetten. Dat is oneerlijk voor jou en neerbuigend naar mij.’

Ik tuur door mijn wimpers naar hem. ‘Wellicht zouden de minstrelen geen verhalen over mijn heldendaden zingen als jij je gezicht eens zou laten zien. Als hun nieuwe koning zich niet elke dag met het beveiligen van de grenzen zou uitputten, of niet de hele nacht met zijn adviseurs zou beraadslagen of zich niet elke vrije seconde in deze ruimte opsloot om de beschermingsmechanieken van meer energie te voorzien, zouden ze met eigen ogen kunnen aanschouwen wat je voor hen hebt gedaan. Hoe hard je werkt om hun veiligheid te garanderen. Wellicht zouden ze dan over jou zingen in plaats van over mij.’

Er valt een zware stilte. Zelfs de lucht lijkt zijn adem in te houden als Penn opstaat. Hij komt verder niet in beweging, begint niet te ijsberen. Hij staat daar maar, met samengebalde vuisten. Zijn ontblote borst is nat van het bloed en hij kijkt zo gefrustreerd uit zijn ogen dat ik er de rillingen van krijg.

‘Is dat hoe je over me denkt?’ vraagt hij eindelijk gespannen. ‘Dat ik lofliederen nodig heb om me te herinneren aan de plek die ik in de harten van mijn bevolking inneem? Denk je dat ik zo zwak, zo instabiel ben, dat ik hun aanbidding nodig heb om mijn plichten uit te voeren?’

‘Nee, integendeel!’ roep ik. Ik ga ook staan en negeer de pijn die door mijn lichaam raast. ‘Ik vind je juist te sterk. Je draagt te veel van deze last

in je eentje en weigert continu alle hulp.' Ik begin zachter te praten. 'Ik wil je eraan herinneren dat wraak niet de enige reden is om in leven te willen blijven. Er bestaat nog zoveel goeds in deze wereld, Pendevuur. Er zijn nog goede mensen over.'

'De meesten zijn gevlucht.'

'Niet iedereen. Anderen zullen later terugkeren.'

Hoop ik.

Bij mijn weten is slechts de helft van de bevolking nog over. Sommigen zijn te ziek om te vertrekken, anderen zijn simpelweg te koppig om zich door geweld van vreemdelingen hun stad uit te laten jagen. Na de strijd vond er een massale exodus plaats, waardoor er van de drukke hoofdstad nog maar weinig is overgebleven. Burgers die zich ooit veilig waanden in de beschermde krater zijn ogenschijnlijk van het ene op het andere moment verdwenen. Ze hebben hun karren en wagens met zoveel mogelijk bezittingen volgeladen en zijn naar de uithoeken van het Dyvediaanse plateau vertrokken om daar in een staat van afzondering de rest van hun leven te slijten. En wellicht ook om te proberen de gruwelen die ze hebben aanschouwd te vergeten. De vrienden die ze hebben verloren.

Op mijn lafste momenten betrapte ik mezelf erop dat ik zou willen dat ik me bij hen kon aansluiten. Dat ook ik in het holst van de nacht kon vluchten en op een compleet nieuwe locatie zou ontwaken, waar hoop, plezier en gezelschap niet zo onbereikbaar voelen. Die drang steekt met vlagen de kop op, ook al weet ik dat hij volkomen zinloos is.

Geen enkele frisse start kan wat wij hebben meegemaakt nog uitwissen.

Geen enkele plek is afgelegen genoeg om te kunnen vluchten voor de schade die al is aangericht.

We dragen onze littekens altijd met ons mee.

Ik zet een stap in de richting van Pendevuur. Ik probeer niet te snel te bewegen, hem niet te veel onder druk te zetten. Hij staat nog steeds te koken van woede, maar ik kan zien dat mijn woorden wel effect op hem hebben. Een deel van zijn frustratie ebt weg en maakt plaats voor een diepe uitputting. Hij heeft de afgelopen maanden te veel van zichzelf gegeven. Hij loopt echt op zijn tandvlees. Zijn reserves zijn op. Als ik later naar hem toe was gegaan...

Mijn adem stukt in mijn keel bij de gedachte dat ik hem had kunnen kwijtraken.

'Pendevuur.'

Hij sluit zijn ogen wanneer ik zijn naam uitspreek. Ik zie de tegenstrij-

dige emoties op zijn gezicht verschijnen. Ik zet nog een stap dichterbij en reik naar hem – langzaam, zo pijnlijk langzaam – alvorens ik mijn vingers met de zijne verstrengel. Ze zijn sterk, bedekt met eelt en voelen nog warm aan. Zijn hele lichaam trilt wanneer ik hem aanraak, alsof het hem te veel moeite kost om nog stil te blijven staan. Hij rukt zich echter niet los. Nee, hij houdt me vast als een verdrinkende man die naar een toegeworpen touw in de kolkende oceaan reikt. De pure wanhoop van die beweging, zijn onmiskerbare nood, laat de tranen in mijn ogen springen.

‘Ga met me mee.’ Ik knijp zacht in zijn arm. Tegelijkertijd stuur ik via onze connectie een geruststellend en troostend salvo energie. ‘Wanneer heb je voor het laatst gegeten? Of geslapen? En dan heb ik het niet over een hazenslaapje op een veldbed in de barakken.’

Ik wacht niet tot hij antwoordt, maar trek hem met me mee de ruimte uit, naar de lift, waar ik het symbool activeer dat ons naar de troonzaal zal brengen. Hij biedt geen weerstand en loopt in stilzwijgende gehoorzaamheid achter me aan. En hoewel ik weet dat hij dit nooit hardop zal toegeven, voel ik via onze connectie een zweem van opluchting dat deze keuze – deze ene keuze – niet op zijn schouders rust.

Hijorst immers al veel te veel met zich mee.